

Hayatta Kalma Alışkanlığı

Yahyalı'da insanlar yaşamın acımasızlığı ve hoyratlığı karşısında, katlanma ve karşı koyma güçlerini yitirip, her zamankinden daha hassas ve tahammülsüz bir hâle geldiğinde şöyle söyler: "İnceldim!" Ben de doğduğum toprağa ve yazgıya isyan için söylüyorum: İnceldim! O kış; düşünceyle, acıyla, düşünce mi acitan büyük bir suskuyla inceldim: ÇARESİZLİK!

"Şu ilahinin sesini aç!"

Anneannemdi. Şiltesi kaymış sedirin üstünde kaykılarak oturuyordu. Tıknaz, nobran, buruş buruştu. Seksen altı yaşındaydı. Seksen altı! Hani nasıl derler, dokuz yorgan eskitmişti.

Bu yaş bana öyle büyük öyle yaklaşılmaz görünüyordu ki...

Basit bir şikâyetle gittiğim hastanede, yirmi iki yıldır hasta olduğumu öğrenmiştim. Bir süre olduğum yerde dikilerek öylece doktorun yüzüne bakmıştım. Sonra kara bir şimşek çakmıştı. Yüreğimin ta derinlerine kadar ürpermiştim. Nasıl bunca yıl içim içimden habersiz olabiliyordum? İnanamamıştım! Karnımı ellerimle yırtacak da öyle bakacaktım! Neden sonra gözkapaklarıma düğümler attım. Silkindim. Etrafa tek bir damla bile sıçratmadan silkindim!

"Kalkabilirsin," dedi.

Karnımı kapattım ve kalktım. Elime tutuşturulan ultrason sonucuyla muayene olduğum odaya yeniden girdim. Doktor bakışlarını kaldırarak konuşmaya başladı.

Her iki bbreğimde de bir dünya kist varmış. Polikistik böbrek hastasıymışım...

Bir an yerimde sayıp bekliyorum, bir cümle, bir kelime arıyorum. Tek bir söz çıkıyor ağzımdan, bunu aynı tonda belki on kere yineliyorum:

“Ben mi?”

“Ben mi?”

“Ben!”

Ailemde kimlerde olduğunu soruyor.

“Kimsede yok,” diyorum.

Tek tek saymaya başlıyorum.

“Annen-baban, kardeşlerin, halaların, dayın, deden...”

“Yok,” diyorum “yok, hiç kimsede yok!”

Varmış. Kuşaklar öncesinde de olsa mutlaka birilerinde varmış. Çünkü kalıtsalmış. Bana birinden geçmiş. Ben böyle doğmuşum. Bir gün benim de çocuğum olursa, bu hastalığın çok büyük bir olasılıkla ona da geçeceğini söylüyor. Ben ise asla anne olamayacağımı anlıyorum. Hiçbir zaman annelik hayalleri kurmayan bana, şimdi hiçbir zaman anne olamayacak oluşum nasıl bu denli ağır gelebiliyor? Neden? “Neden dünyaya bir ıstırap doğurayım?” diyorum kendime, “Niye benim ilemi çeksin?” İçim, hiç doğmayacak bir çocuğun ilesini ve şefkatini taşıyor. Dahası, ileride bu kistlerin böbrek yetmezliğine neden olabileceğini söylüyor. Yirmi iki yaşındayım ve bana bu dünyaya yetemeyeceğimi mi söylüyor?!

Kendimi hızla kapıya attım. Herkesin içinde taşıdığı o ölüm, benim bir anda yakama yapışmıştı. Çıkışa doğru ko-

şar adımlarla yürüdüm. Öyle bâkire bir acı duyuyordum ki, sevişmek istedim. Bir de Allah'a inanmak. Bunları ayrı ayrı istedim tabii. Allah'a inansaydım sevişmezdim. Sevişseydim Allahsızın biriydim. Ne inandım ne de seviştim. Ama annem... Annemi düşündüm. Ona nasıl söyleyecektim? Hayır hayır! Söylemeyecektim. Güzel kıızıydım. Çiçeğiydim. Gözünden sakındığıydım. Ben onun ilk göz ağrısıydım. Gönül ağrısı da mı olsaydım? Hele ki bazı zamanlar ufacak olayları bile yüreğine dert edinirken, bir de bunu bilse... Üzülürdü. Çok üzülürdü. Onarırım derken örselerdi. Yorardı. Kırardı. Susacaktım. Herkese susacaktım.

“Niçin böyle ağlıyorsun?”

Duyduğum bu ses kalbime öyle bir vurmuştu ki beni olduğum yere çaktı. Baktım. Gençten bir kadın. Susup yoluma mı gitsem yoksa bir şeyler mi söylesem? Birkaç sözcük arandım, bulamadım. İlerleyemiyordum da. Her an düşebilecek çürük bir çivi gibi öylece kalakalmıştım. Öte yandan içimi dayanılmaz bir konuşma isteği sarmıştı. Hem bir daha nerede görecektim? Kime anlatacaktı? Anlatsa kaç yazardı? Tanımıyordum! Baktım, gözleri hâlâ üzerimde. Dedim bu kadın beni dinleyecek. Bunu sormuş öğrenmiş gibi biliyordum. İçim akıp gidecek bir yer bulmuştu. O yere çöktüm. Karanlık bir bulut gibi çöktüm.

O gün o koridorda daha birçok kadın ve adamla tanıştım. Her biri içindekiyle barışmak istermişçesine başlarına gelmiş hastalığın hikâyelik taraflarını anlatıyordu. Onların gözlerinde kendimle karşılaşmaya çabalıyordum. Aralarından biri benimle hemdert çaktı. Yanına iliştim. Sorular soruyor, canımın sıkıntısından konuşuyordum. Ama ne konuşmak!

Soluğumuz içerideki havayı tüketince, ayaklandım. İnsan

kalabalığı beni bahçeye kadar taşıdı. Dışarıda yüzlerce kulak vardı. Kızarmış, atkıyla sarmalanmış, beni dinleyebilecek yüzlerce kulak!

Birkaç saat dolandıktan sonra otagara gidip köye giden dolmuşa bindim. Gün boyu tanımadığım birçok insana yüreğimi açmıştım. Kimisi yüreğimi hoş görmüş kimisi de hor görmüştü. Can kulağıyla dinleyenler vardı, bir de can telaşıyla dinleyenler. Ben boyuna konuşmuştum. Bazen ciddiye alınmadığımı fark etsem de etmez görünmüş konuşmuştum. Karşılığında dualar almıştım, tuhaf bakışlar, büyüyen gözler, aşağılayıcı sıyrıntılar, umutlar, şifalar, yazıklanmalar, vah vahlar... Tanımadığım bu insanlarla olan konuşmalarımın hangi arayışa yönelik olduğunu, hatta böyle bir arayışın var olup olmadığını bile bilmiyordum. Belki bir teselli aramıştım, belki de böyle bir teselli yoktu!

Camın buğusunu ellerimle sildim. Sis in kapladığı tarlalar şimdi daha bir ıssız ve garip görünüyordu. Zamanla karaciğerimde, pankreasımda, beynimde ve kalp kapağımda da kistler oluşabileceğini söyleyen doktorun sesini, ne yaparsam yapayım bir türlü kafamdan atamıyordum. Öyle ki, annem beni bu dünyaya koca bir kist olarak doğurmuştu. Beklenmedik, içkin, tedirgin, hoyrat ve alçak koca bir kist! İşte bunu düşünmeye başladığım an, doğduğum o yaz gecesini hayal etmeye çabaladım. Ardından da ömrümün ana rahmine düştüğü o geceyi...

Annem, beş kız kardeşten biri. Ötekiler gibi satılmış. Ama annem... Annem evlenmem demiş, ayak diremiş. Gelgelelim başlık çoktan ödenmiş. O vakit anneannem babamı çağırıp demiş: “Sen bu kızı kaçır, ırzına geç, kirlenince çıkıp geri dönemez, sonra da al nikâhına!” Aynen böyle olmuş. Babam

annemi kaçırmış, ırzına geçmiş ve ben doğmuşum. Bir çılgık hiç sonlanmamak üzere içimde yankılanmış. Ve ben! Hiç iyileşmeyecek o gecenin belalı kızı- ben!

Dolmuştan inip yürümeye başladım. Damların oluklarından sular akıyordu. Alnımın çizgisini, gülümseyen dudaklarımın arasına aldım. İçeri girdim. Sırılsıklam olan şemsiyemi köşeye dayadım. Mutfaktan şehriye kokusu yükseliyor, kapacak sesleri geliyordu, annem orada olmalıydı. Hızla odaya daldım. Televizyon açıktı. Islanan çoraplarımı çıkardım. Ellerimi tutuşan sobanın ısınmaya başlayan borusuna tuttum.

“Kumanda orada!”

Anneannemdi. Şiltesi kaymış sedirin üstünde kaykılarak oturuyordu. Tıknaz, nobran, buruş buruştu. Yürüyemiyordu. Dedemin ölümünden beri biz bakıyorduk. Ne dayım ne teyzelerim, hiçbiri istemiyordu. Biz de istemiyorduk. Ama annem ona mecbur olduğumuzu söylüyordu. Bu köy yerinde hiçbir işte çalışmıyor, ev anneannemin dedemden kalma maaşıyla dönüyordu. Seksen altı yaşındaydı. Seksen altı! Hani nasıl derler, dokuz yorgan eskitmişti. Ama annem... Annemin gözü kara, benzi sarıydı. Ve bu kış, o sıcak çorbanın merhametinde geçecekti. Bu kış ve kim bilir daha kaç kış!

“İlahi. Aç. Aç. Aç!”